

Григорович. До останнього подиху боротися з важкою недугою йому допомагали рідні: дружина Віра Гаврилівна, діти Тетяна, Олександр і Сергій, близькі та друзі. П. Г. Кальний пішов із життя 3 серпня 1983 р. Поховано Прокопа Григоровича на Байковому цвинтарі.

Учні професора П. Г. Кального і сьогодні працюють і прославляють свого Вчителя у багатьох підприємствах лісової галузі, науково-дослідних установах і вищих навчальних закладах України та за її межами. Бо всі, хто на собі відчули інтелігентність, ерудованість та душевну енергетику Прокопа Григоровича Кального, завжди пам'ятатимуть цю прекрасну і величну Людину – Ветерана війни, Патріота українського Лісу, талановитого Педагога, відомого Науковця і далекоглядного Керівника.

В. М. Маурер

ПРОФЕСОР А. І. КОТОВ – БІБЛІОФІЛ, ЯКИЙ ЖИВ І ТВОРИВ У КВАРТИРІ-БІБЛІОТЕЦІ

(До 110-річчя з дня народження)

Однією з головних рис Анатолія Івановича була непересічна любов до фахових видань. Щоправда, не менше він любив та знав і українську, російську та зарубіжну класику. Жодне нове фахове видання не проходило повз його увагу. Не дивно, що список використаних літературних джерел рукопису його докторської дисертації містив понад дві тисячі найменувань, а квартиру, в якій проживала родина Котових, сміливо можна було назвати фаховою бібліотекою.

Анатолій Іванович Котов народився 14 грудня 1907 р. в селі Шабликіно, райцентрі Орловської області, в родині вчителя початкової школи з більш як 40-літнім стажем. Батько, як писав Анатолій Іванович у автобіографії, походив із селян-середняків.

Мати померла у 1908 р.

З 1915 до 1922 р. А. І. Котов навчався у сільській початковій школі, після 7-го класу якої вступив до Карачевського педагогічного технікуму Орловської області, який закінчив у 1925 р.

У вересні 1925 р. Анатолій Іванович після успішного складання вступних іспитів став студентом лісового факультету Воронежського сільськогосподарського інституту, який закінчив із відзнакою у травні 1930 р.

З червня 1930 р. до липня 1932 р. дипломований інженер лісового господарства А. І. Котов працював за державним направленням спеціалістом лісового господарства Іманського ліспромгоспу Хабаровського краю.

У серпні 1932 р. повернувся на європейську частину СРСР і упродовж 6 місяців працював науковим співробітником Шиповського досвідного лісгоспу.

З березня 1933 р. до серпня 1938 р. Анатолій Іванович працював на різних посадах деревообробного комбінату в селищі Бір Березовського району Воронезької області, спочатку техноруком, а потім завідувачем виробництва.

Напередодні свого 31-річчя, А. І. Котов вступив до аспірантури Брянського лісогосподарського інституту і за сумісництвом виконував обов'язки асистента кафедри лісової таксації.

З березня 1942 р. до кінця листопада 1945 р. А. І. Котов у лавах діючої армії у складі 113-го мінометного полку воював із фашистськими загарбниками на різних фронтах: Західному, Брянському, 1-му Білоруському. За ратні подвиги Анатолія Івановича нагороджено двома орденами Червоної Зірки та п'ятьма медалями.

Після демобілізації з лав радянської армії Анатолій Іванович повернувся до Брянського лісогосподарського інституту і з грудня 1945 р. працював спочатку асистентом, потім старшим викладачем (1949), доцентом (1950) кафедри лісовпорядкування. У 1949 р. А. І. Котов успішно захистив кандидатську дисертацію «Исследование роста сосново-березовых насаждений высшей производительности».

У листопаді 1951 р. А. І. Котова обрали за конкурсом на посаду завідувача кафедри економіки та організації лісового господарства Київського лісогосподарського інституту. З вересня 1954 р. упродовж 12 років працював доцентом кафедри лісової таксації, а також, з жовтня 1954 р., після обрання за конкурсом, виконував обов'язки декана лісогосподарського факультету Української сільськогосподарської академії.

Особливо плідною була робота Анатолія Івановича на посаді завідувача кафедри лісовпорядкування та геодезії, на яку його було обрано в жовтні 1966 р. За одинадцять років (до серпня 1976 р.) роботи на посаді завідувача кафедри А. І. Котов разом зі своїми колегами і однодумцями доцентами Г. О. Порицьким, С. М. Козьяковим, М. М. Сухим та іншими спромігся перетворити кафедру на одну з найкращих серед профільних у СРСР.

У 1977 р. А. І. Котова обрали на посаду професора кафедри, а з 1981 р. працював професором-консультантом.

Анатолій Іванович із родиною жив у професорському будинку поблизу першого навчального корпусу. В його трикімнатній квартирі розмістилася мабуть найбільша в Україні особиста фахова бібліотека. Стелажами з книгами були заставлені майже всі приміщення, починаючи з передпокою та вітальні і закінчуючи спальними кімнатами. Може, ця фахова розкіш, близькість до місця роботи та розважливість, щирість і гостинність господарів і стали причиною частих зібрань на його квартирі колег по роботі професорів П. Г. Кального, Т. Т. Малюгіна, О. О. Салганського, С. М. Козьякова, доцента О. М. Чернеги та багатьох інших. Такі зібрання ставали одночасно і центром дозвілля, і продовження роботи. Це були неформальні конференції-семінари, на яких обговорювали різні фахові питання та вирішували поточні виробничі проблеми.

Анатолій Іванович помер у 1988 р. Проте любов і шана до прекрасної Людини, чоловіка, батька, дідуся та неперевершеного ерудита живе і нині.

В. М. Маурер

ДОЦЕНТ О. М. ЧЕРНЕГА – СИН МОЛДОВИ, ГРОМАДЯНИН УКРАЇНИ, ГЕРОЙ КОРЕЇ

(До 105-річчя з дня народження)

Олександр Микитович Чернега народився 2 квітня 1912 р. в родині селян у м. Тирасполі. Після закінчення семирічки упродовж 1927–1929 рр. працював на заводі слюсарем.

У 1929 р., відповідно до рішення ЦК ЛКСМ Молдавської РСР, у складі тисячі комсомольців був мобілізований на роботи на Донбас, де упродовж двох років працював робочим Алчевського металургійного заводу. У 1931 р. рішенням комсомольської організації заводу був направлений до м. Києва для продовження навчання на робітничому факультеті при Українському лісотехнічному інституті. Після його закінчення Олександр Микитович став студентом цього вузу, повний курс навчання якого закінчив у 1937 р. і отримав кваліфікацію інженера-механіка

технолога з механічної обробки деревини. Навчаючись в інституті, упродовж 1933–1936 рр. працював викладачем фізичної підготовки, а в 1938/1939 навчальному році – асистентом кафедри технічного креслення. Пізніше, упродовж 1939–1940 рр. та 1944–1947 рр. він працював директором експериментальних майстерень Українського науково-дослідного інституту механічної обробки деревини (УкрНДІМОД).

У 1942–1943 рр. О. М. Чернега обіймав посаду помічника начальника навчального відділу Московського військово-інженерного училища. У роки Великої Вітчизняної війни перебував у складі групи Державного контролю УРСР, яка відала евакуацією промислових та інших об'єктів.

За участь у війні О. М. Чернега нагороджений медалями «За оборону Києва», «За победу над Германией в Великой Отечественной войне 1941–1945 гг.», «За доблестный труд в Великой Отечественной войне 1941–1945 гг.» та ювілейними медалями.

У 1947–1949 рр. Олександр Микитович працював директором Боярського навчально-дослідного лісгоспу, а упродовж 1949–1952 рр. навчався в аспірантурі. В 1952 р. за заявою був зарахований на посаду старшого викладача кафедри нарисної геометрії та графіки.

Після захисту кандидатської дисертації на тему «Дослідження кореневих систем деяких деревних порід у зв'язку з розкорчуванням лісосік та